

Arrest

nr. 145 782 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 juni 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) zonder voorwerp wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.1 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Voorafgaandelijk dient erop gewezen te worden dat, daar waar de verzoekende partijen de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet inroepen, uit deze bepaling duidelijk blijkt dat zij van toepassing is op beslissingen tot verwijdering. De thans bestreden beslissing is geen beslissing tot verwijdering. De verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift naar bevelen om het grondgebied te verlaten van 13 maart 2014, maar uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt niet dat deze werden aangevochten. Ook werden deze bevelen niet bij het verzoekschrift gevoegd. Zodoende dient te worden aangenomen dat deze niet het voorwerp van voorliggend beroep uitmaken. Een verwijzing naar voormeld artikel 74/13 is dan ook niet dienstig.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen onder een inreisverbod staan. Op grond van artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet moet onder “inreisverbod” worden begrepen: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”.

Aan de verzoekende partijen werd blijkens het administratief dossier op 19 augustus 2013, met kennisgeving op 26 september 2013, een bevel om het grondgebied te verlaten, gepaard met een inreisverbod voor 3 jaar uitgereikt. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt niet dat tegen deze beslissingen beroep werd aangetekend, zodat deze dienvolgens definitief zijn geworden.

Bovenstaande vaststellingen kunnen niet anders dan ertoe leiden dat het beroep tegen de beslissing van 13 maart 2014 waarbij de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, onontvankelijk is wegens gebrek aan belang. De verwerende partij vermag immers niets anders dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen nog steeds in het Rijk verblijven, vast te stellen dat er definitieve inreisverboden zijn en dat een verblijf in het Rijk verboden is.

Het betoog van de verzoekende partijen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Het beroep komt zodoende onontvankelijk voor.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 11 maart 2015 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vragen gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wensen gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 16 april 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 5 maart 2015 opgenomen grond en hen tevens de vraag gesteld wordt naar het belang van de eerste verzoekende partij, gelet op dier repatriëring op 16

augustus 2014, stelt de advocaat van de verzoekende partijen dat zij zich gedraagt naar de wijsheid wat betreft de man, en wat betreft de rest van de familie stelt zij dat deze nog steeds belang heeft, want een (nieuwe) aanvraag op basis van artikel 9*bis* moet beschouwd worden als een vraag tot impliciete intrekking van de inreisverboden. Daarnaast verwijst zij naar haar memorie bij de vraag tot horen.

De verwerende partij stelt dat bij woonstcontrole niemand van de familie werd aangetroffen en dat niemand weet waar ze zijn, zodat zij op 1 oktober 2014 ambtshalve geschrapt zijn uit het rijksregister. Tevens verwijst zij naar haar verweernota.

De advocaat van de verzoekende partijen repliceert dat de schrapping geen aanduiding is dat de verzoekende partijen niet meer in België verblijven.

2.2 Met betrekking tot het feit dat de eerste verzoekende partij blijkens de informatie overgemaakt door de verwerende partij op 16 augustus 2014 gerepatriëerd werd naar Tirana, hetgeen door de advocaat van de verzoekende partijen ter terechtzitting van 16 april 2015 niet betwist wordt en waaromtrent zij zich naar de wijsheid van de Raad gedraagt, wijst de Raad erop dat deze verzoekende partij reeds op deze grond haar actueel belang heeft verloren. Nu zij zich opnieuw in haar land van herkomst bevindt, staat immers niets eraan in de weg dat zij – mocht zij nog steeds de intentie hebben een machtiging tot verblijf aan te vragen – deze aanvraag volgens de gewone procedure overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet indient, met name bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Zij wordt dan ook reeds om deze reden niet meer benadeeld door de bestreden beslissing, waarbij haar in België ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp wordt verklaard.

Daar waar de verwerende partij ter terechtzitting aangeeft dat de verzoekende partijen bij een woonstcontrole op 1 oktober 2014 niet meer werden aangetroffen en dat zij ambtshalve geschrapt zijn, dient erop gewezen te worden dat de advocaat van de verzoekende partijen terecht opmerkt dat een ambtshalve schrapping geen aanduiding is dat de verzoekende partijen niet meer in België verblijven. Zodoende kan er met betrekking tot de tweede verzoekende partij (en de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen) niet van worden uitgegaan dat deze zich niet meer op het grondgebied bevinden.

Daar waar de advocaat van de verzoekende partijen verwijst naar haar memorie met de vraag tot horen, benadrukt de Raad nogmaals dat het verzoek tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan verwezen worden. Zodoende kan slechts rekening gehouden worden met de daadwerkelijk ter terechtzitting van 16 april 2015 geformuleerde opmerkingen en niet met enige schriftelijke uiteenzetting in het verzoek tot horen.

Daar waar de advocaat van de verzoekende partijen stelt dat de rest van de familie nog steeds belang heeft, want dat een (nieuwe) aanvraag op basis van artikel 9*bis* moet beschouwd worden als een vraag tot impliciete intrekking van de inreisverboden, wijst de Raad erop dat dit betoog juridische grondslag mist. Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/12, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de vreemdeling die onder een inreisverbod staat, de opheffing of opschorting hiervan dient aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Het is de betrokken vreemdeling overeenkomstig artikel 74/12, § 4 van de vreemdelingenwet tevens verboden gedurende het onderzoek van deze aanvraag zich de toegang tot het Belgische grondgebied te verschaffen of hier te verblijven.

De advocaat van de verzoekende partijen kan aldus niet gevolgd worden waar zij stelt dat een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet moet beschouwd worden als een vraag tot impliciete intrekking van de inreisverboden. Met dit betoog gaat de advocaat van de verzoekende partijen immers eraan voorbij dat in eerste instantie de opheffing van een inreisverbod moet worden gevraagd – in beginsel vanuit het land van herkomst – en dat slechts nadat deze opheffing werd bekomen een aanvraag om verblijfsmachtiging kan worden ingediend. Het aanwenden van een aanvraag om verblijfsmachtiging als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, zou een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk – en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag – te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12, § 1 van de vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag dient bovendien op expliciete wijze te gebeuren en niet impliciet door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Zo niet zou elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel voormeld 74/12 worden ontnomen. De wetgever heeft daarenboven in artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorzien dat een inreisverbod niet ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9*ter*, 48/3 en 48/4

van de vreemdelingenwet. Indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kon worden opgestart niettegenstaande dat de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, zou deze mogelijkheid zijn opengesteld in laatstgenoemde wetsbepaling.

Het betoog van de advocaat van de verzoekende partijen kan dan ook geen afbreuk doen aan hetgeen in de beschikking van 5 maart 2015 gesteld werd. Op het onderdeel van de beschikking van 5 maart 2015 dat op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betrekking heeft, gaat de advocaat van de verzoekende partijen ter terechtzitting in het geheel niet in, zodat ook hieraan geen afbreuk kan worden gedaan. Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE